

semblances

Antonio Moreno va treballar a l'Hospital com a coordinador dels auxiliars sanitaris entre el 1969 i el 1995

Vaig entrar a l'hospital l'any 1969, en temps del Sr. Obach, que venia a treballar amb un 600.

El Sr. Daniel és qui em va ensenyar, i va ser per a mi com un pare. Era molt afectuós amb el personal i amb els malalts. Allò que més recordo és el bon ambient que hi havia entre nosaltres. Érem com una família i els malalts en formaven part, sobretot els que venien molt sovint. En recordo una que es deia Joan Urrutia, de

Sant Celoni, que era asmàtic i l'acompanyàvem a casa si els seus fills no el podien venir a buscar.

Hi havia una gran confiança entre nosaltres. Ens coneixíem tots, i si algú tenia un problema tothom l'ajudava. Ara tinc la sensació que cadascú s'ha d'espavilar, perquè crec que la gent no es coneix entre si, i encara coneixen menys els que ja hem plegat. Et sents molt estrany quan et pregunten "I vostè on va?"

Ens cuidàvem també del safareig i de la roba, i del repartiment de medicació de farmàcia. Actualment una cosa i l'altra han canviat molt, i per a bé.

També recordo molt els avis de l'asil a qui pujàvem a arreglar cada dia i fèiem excur-

sions, com crec que es torna a fer ara. Havíem anat al Jardí Botànic, a Lourdes... Em sap greu que ara l'edifici sembli deixat de la mà de Déu. Tot i que el Geriàtric actual és una millora molt important.

El que em sembla una mica malament són les llargues hores que, de vegades, els malalts s'han de passar a Urgències en espera de llit. En canvi, altres aspectes d'atenció als malalts i de tècnica han millorat molt, com per exemple la Unitat de Cures Intensives.

Pilar Segalés va treballar a l'Hospital com a administrativa entre 1963 i 1970

M'heu preguntat quines diferències veig entre l'Hospital dels anys 60-70, en què jo hi vaig treballar, i el d'ara.

El sentiment que és el meu hospital, el nostre hospital, és el mateix que abans. Més gran, si voleu, amb molta més complexitat tècnica i amb molt més personal, però al cap i a la fi continua sent el meu hospital. És un sentiment -que crec compartir amb molta gent de Granollers i comarca-, difícil d'explicar amb paraules, com l'amor que no s'explica sinó que es vol, es viu i es manté fidel.

L'Hospital s'ha fet molt gran, igual com han crescut la població i els serveis que tots demanem i necessitem. Actualment acull molta gent d'altres cultures. Abans no hi anàvem tant, a l'Hospital: jo mateixa vaig néixer a casa. Ara, no ens enganyem, quan tenim un problema de salut confiem en l'Hospital i correm al Servei d'Urgències.

La població ha dipositat la seva confiança en l'Hospital. Confiança que ja ve de lluny, confiança en la institució i en

els seus professionals, metges, infermeria i personal de serveis.

Quan jo vaig estar a l'Hospital érem molt pocs els que hi treballàvem, tot era molt familiar i fèiem festetes entranyables. Celebràvem la festa de la Mare de Déu del Carme amb un dinar preparat a la cuina i recordo que cabíem tots en una petita habitació. A la tarda es feien sardanes al jardí de l'edifici històric, i hi pujava molta gent de Granollers. Era tota una festassa.

Les monges eren el cap, l'ànima i els braços de l'Hospital.

Teníem molt bons professionals: recordo el Dr. Font, el Dr. Reixach, el Dr. Armengou; i els joves que van venir des-

prés: el Dr. Campos, el Dr. Herrero, el Dr. Hernansáez.

Com a infermer hi havia el Sr. Daniel, i de llevadores la Sra. Maria Pla i la Sra. Carmeta.

El Sr. Estebanell era l'administrador. Li preparàvem unes fitxes dels malalts, que ell utilitzava per visitar-los un per un, i sempre els preguntava si els tractaven bé. Els deia "Si vol una mica de vi per dinar, li en donaran". Més endavant vingué el primer gerent, el Sr. Obach.

Jo era la noia de l'administració que tenia cura, entre altres coses, de les fitxes d'ingressos i altes que guardàvem en una caps de cartró d'una marca de galetes. També preparava la facturació. Com que la feina va anar augmen-

tant em vingué a ajudar una nena que havia acabat l'escola, la Dolors Navarro. Un cop a la setmana venia el comptable, el Sr. Dachs. Conservo aquests records amb enyorança.

Jaume Bros va ser director de serveis generals des del 1978 fins el 1991

Recordo una etapa bonica en què l'Hospital va fer l'enlairament definitiu: de ser l'altre centre sanitari de Granollers va passar a ser el primer. A tot el personal (que a més era jove), ens van ensenyar de sentir l'Hospital com una cosa nostra i poder viure així l'època de major evolució de tota la història del centre.

Recordo les assemblees generals amb la Direcció, i que hi entràvem amb unes idees i en sortíem amb unes altres que no eren les nostres, però il·lusionats.

Recordo amb nostàlgia la inauguració de les primeres Urgències (Anatomia Patològica actual), sentint el president del Patronat com em deia que teníem uns espais enormes i que no es col·lapsarien més (vàrem passar de tres boxs a onze).

Recordo que, durant les obres de les noves Urgències, els del servei em van fer col·locar uns plànols del nou sector en el control perquè així servís d'alleujament, ja que el col·lapse era continu.

Com un usuari que sóc, veig l'Hospital com una empresa

